

lig blev standset af sin fatale Hikke og maatte sætte sig.

Men et Øjeblik efter røg han op igen, rakte Haanden i Vejret og forkyndte med Taarer i Øjnene, at Cajus var en Gentleman for Gud.

»Lad ham saa være Tyv og en Tugthusslave i Menneskers Øjne! Jeg agter og ærer Cajus som en god Kammerat. Han var engang min Ven, og hvad der siden kom os imellem, kan det være lige meget med. Men de store Skurke derude . . . Folkets Blodsugere . . . hvis infame Kæltringstreger Lovene ikke rammer, for de har selv lavet dem til Beskyttelse for dekorerede Snydere og professionelle Stortyve . . .«

Han vilde trods Hikken fortsætte, men Fru Maja, der havde Plads ved Siden af ham, trak ham ned paa Stolen. Frøken Susse havde søgt at overdøve ham med en Skraldelatter, og hendes tykke Ven sekunderede ved at mækre som en Ged. Ogsaa Jørgen Berg fandt det nu paa Tide at stoppe Munden paa ham af Hensyn til den fremmede Gæst. De kunde allesammen godt lide den brave gamle A B D, der ogsaa gjorde de unge Kunstnere mange Tjenester med sine smaa Notitser om dem i »Femte Juni«. Kun naar han fik sine sentimentale Tilbagefald til Anarkist-Lyriken fra Anno 90, fandt